

på at undgå at bringe konflikten til det punkt, hvor der ikke var anden mulighed end et rege-
ringsindgreb, fordi man ikke ønskede et sådant.

Nej, det var i begrænset grad Amdsrådsfor-
eningen og i høj grad Kommunernes Landsfor-
ening, der bestilte et indgreb. Og jeg synes
egentlig, det må være lidt ærgerligt for en
socialdemokratisk arbejdsminister at kunne
konstatere, at Kommunernes Landsforening og
Amdsrådsforeningen fremover kan bede om
bestilt arbejde fra arbejdsministeren: Nu vil vi
gerne have et indgreb. Det eneste, de behøver,
er at optrappe konflikten til det punkt, hvor
mennesker er truet. De har recepten, aftalesyste-
met fungerer ikke på det her område.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Frank Aaen
siger, at fri forhandling uden aktionsret er det
rene pjat, men det er alligevel ikke bare det rene
pjat, for det er også til fordel for nogen og til
bagdel for andre.

Hvem er det så, der har fordel af, at man ikke
kan udnytte aktionsretten? Ja, det er selvfølgelig
til fordel for dem, der ønsker, at tingene skal
fortsætte, som de er. Det er til fordel for dem,
der dels sidder på magten, dels har fordel af, at
tingene kører videre.

Og hvem er det til bagdel for, at man ikke har
den frie aktionsret? Ja, det er selvfølgelig til bag-
del for de svageste, for dem, som ønsker at for-
andre tingene og gøre dem bedre. Og derfor er
der tale om, at dette indgreb reelt er imod
aktionsretten, og det er det samme som at ramme
dem, der ønsker at forandre tingene.

Så siger arbejdsministeren, at dette er en
meget speciel situation, fordi vi har syge, der
kan risikere at blive endnu mere syge, vi har
folk på ventelister, og der ligger et samfunds-
mæssigt ansvar. Det lyder jo godt alt sammen,
men arbejdsministeren fik det næsten til at lyde,
som om det var første gang, Folketinget greb
ind i en faglig konflikt.

Sidste gang jeg kan huske Socialdemokratiet
greb ind i en faglig konflikt og også stemte for,
var i 1985. Dengang stod jeg ikke her, men ude
på slotspladsen. Og så vidt jeg husker, var der
hverken tale om lange ventelister på sygehusene
eller om liv, der var i fare, men man greb allige-
vel ind – og også dengang til fordel for arbejds-
giverne, så spørgsmålet er jo, om det desværre
ikke er lidt mere generelt, at Folketinget har en
vane med at gribe ind til fordel for de stærkeste.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1–9 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i
udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 152: Forslag til lov om oprettelse af Dansk Uden- rigspolitisk Institut.

Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen).
(Fremsat 18/1 95. Første behandling 24/1 95.
Betænkning 16/5 95).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkning-
gen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet
ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene
og spørgsmålet om lovforslagets overgang til
tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1, ændringsforslag nr. 1, § 2, således ændret,
§§ 3 og 4, ændringsforslag nr. 2, § 5, således
ændret, og §§ 6–10 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje
behandling uden fornyet udvalgsbehandling.
Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag,
betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er
vedtaget.